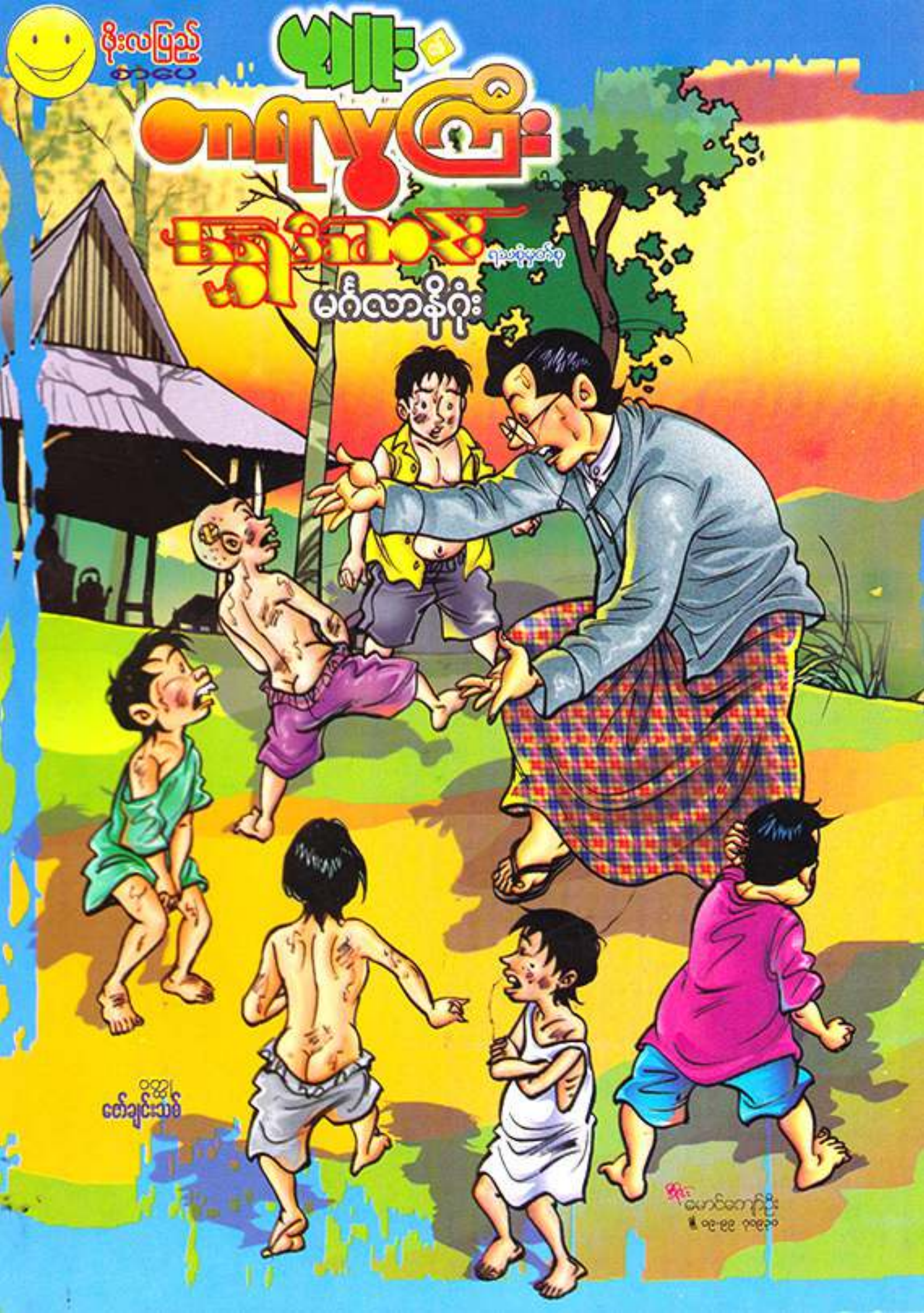

မိုးလပြည့်
စာပေ

ဖား တောလူကြီး

အိမ်ထောင်

ရသနာတို

မင်္ဂလာနိဂုံး

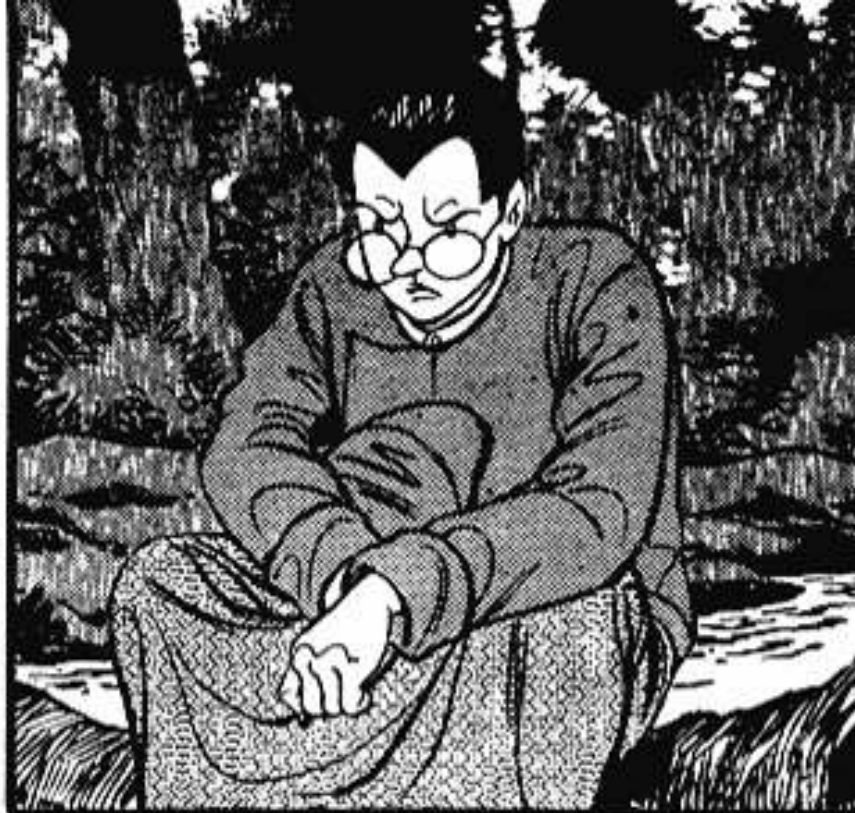
ဝတ္ထု
စော့ချင်သော်

မောင်ကျော်စိုး
၁၉-၉၉ ၇၉၉၁

မိန်းမ တစ်ယောက် ပိတ်သော အိပ်ခန်း

ပင်လယ် နှင့် နီး၍... ရေငုံဝင်သောဒေသ...
 ရေချိုးဆိပ်အနီး သစ်ငှက်ပေါ်တွင်...
 လူတစ်ယောက် ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း
 တစ်ခုလို့... မလွှဲမယွက် ထိုင်နေသည်...

တိုက် ပုံနှင့် ပိုးပုဆိုး ကို ဝတ်ထားသလို ကတ္တီပါ
 ဖိနပ် စီး၍... ခေါင်းပေါင်းကို ပေါင်ပေါ်တင်ထား၏...

သို့အား အနီးကပ် ကြည့်မည်ဆိုလျှင်...
 မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည် ကြည်တို့...
 သိစေနေတာ တွေ့မြင်ရပေမည်...

ထိုအခိုက် လူတစ်အုပ်
 ရေးကြီးသုတ်ပျာ...
 လျှောက်လာကြရင်း
 ဟိုရှာ ဒီရှာ ရှာကြ
 သည်.... လူတစ်ယောက်
 က... ကမ်းနားကို
 ညွှန်ပြ၏... ထိုလူ
 ညွှန်ပြရာသို့
 အားလုံးဝိုင်းကြည့်
 လိုက်ကြသည်...

ပြီးတော့ အချင်းချင်း လက်တို့ကာ
 မျက်ဝန်းစကား နှင့် မေးမြန်းကြ၏...
 ကာလသားခေါင်း သာဇအား က...
 သက်ပြင်းတစ်ရှိုက် ဖွတ်ထုတ်လိုက်ရင်း...

သူ့ကို
 အချိန်နည်းနည်း
 ပေးလိုက်ကြပါ
 ကွာ...

သာဇအား ၏ စကားကို အားလုံး က လက်ခံ
 သဘောတူဟန် နှင့်... ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
 လုပ်လိုက်ကြရင်း နီးစပ်ရာ အရိပ်သို့
 ခိုဝင်နားလိုက်ကြသည်... ဒီအဖြစ်များ
 မြစ်ဖျားခံရာ အကြောင်းက... ..

ရွာလယ်ရှိ မူလတန်း ကျောင်းလေးမှ ကလေးများ
 ပျော်ရွှင် မြူးတူးစွာ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားထွက်လာ
 ကြ၏... ကလေးများ၏ ဆူညံသံက... သူ့အတွက်
 တော့... ဂီတတေးသွားတစ်ခုပမာ... ..

ဆရာမ ဇီဝိလှသန်းနှင့်...
 ဇီဝိသီတာ တို့ ခြင်းတောင်း
 ကိုယ်စီကိုင်ရင်း သူ့အနား
 ရောက်လာကြသည်...

ဆရာ... ကျွန်မတို့
 ပြန်တော့မယ်... ..
 နောက်ဆုံး ဆရာလည်း
 ပြန်စရာအိမ်ရှိလာ
 တော့မှာပါ...

ဟိ... ဟိ...
 ဆရာမတို့ကလည်း
 တယ်နောက်တာ
 ကိုးကွ...

ဆရာမများ ပြန်သွားမှ... ပြတင်း
ပေါက်... တံခါးများကို လိုက်လံစစ်ဆေး
ပြီး... ကျောင်းဝင်းထဲမှထွက်လာခဲ့၏...

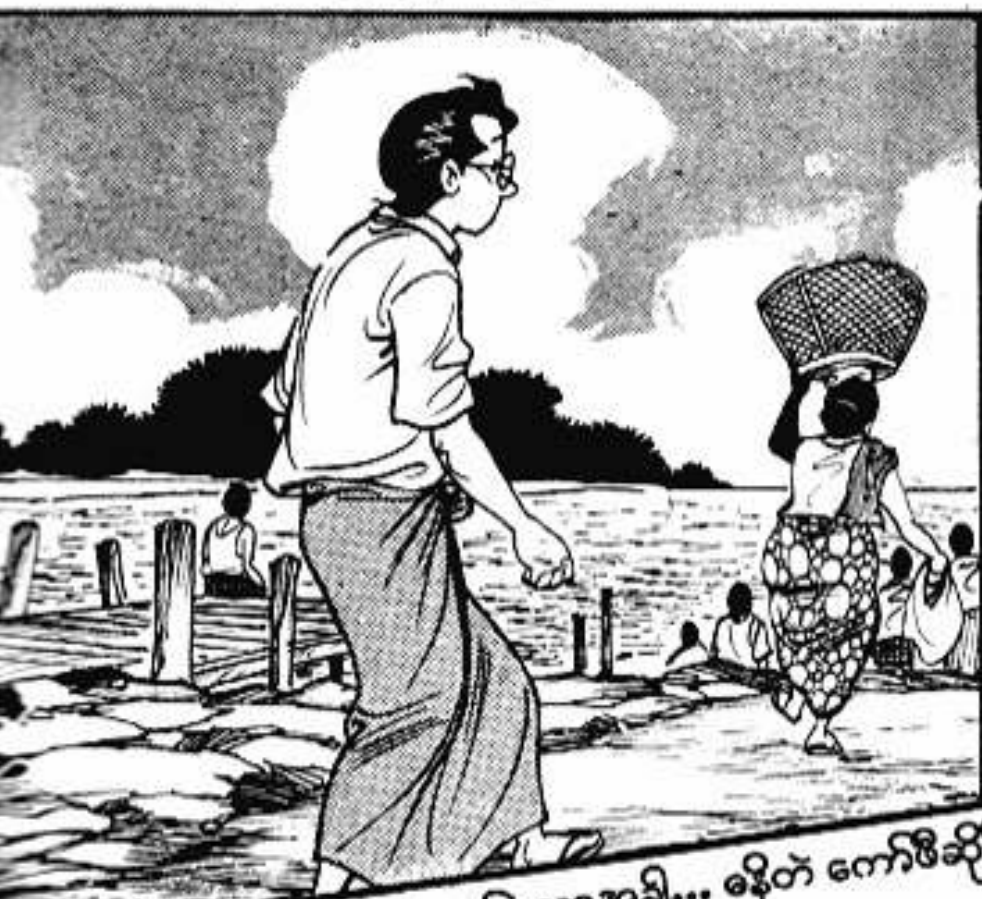

သူ ဒီကျောင်းလေးကို ရောက်လာတာ
ခြောက်နှစ်ရှိပြီ... သူ ကျောင်းအုပ်ဖြစ်
တာပင်.. တစ်နှစ် ပြည့်ခဲ့ပြီ... သူ့ လက်ထက်
တွင်... ယူနိုဆက် မှ ထောက်ပံ့ငွေ နှင့်...
ကျောင်းက အဆင့် မြင့်ပြီး...
အုပ်ပတ်ကား နှင့် သွပ်မိုး နှင့် ဖြစ်လာ
ခဲ့သည်... ....

ဗာရှားဦး ဒီကျောင်းလေးမှာပဲ
နေသည်... သူက လူမျိုးလူလွတ်ကိုး...
သို့သော် မကြာခင်မှာတော့... ..

ဆရာလေး အတွေးများနှင့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်
 လာခဲ့သည်... ရွာလေး၏ သမ္ဗန်ဆိပ် မော်တော်ဆိပ်
 ဆီ... သွားနေခြင်းဖြစ်၏... ဒီညနေ ဆရာလေး၏ ချစ်သူ
 စိုးစိုး၏ မြို့မှ ပြန်လာမည်... သူမ၏ မောင်ဝမ်းကွဲ
 တစ်ယောက် ပိုးထိ၍... မြို့ဆေးရုံ ပို့လိုက်ရသဖြင့်...
 သတင်း သွားမေးခြင်း ဖြစ်သည်... ...

မော်တော်ဆိပ် ရောက်သောအခါ... ဧနိတ် ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲ...
 ဆရာလေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်... ...

ဆရာလေး
 ဘာသုံးဆောင်
 မလဲ...

အတွေးတွေ ရေမျှောကမ်းတင်ဖြစ်
နေခိုက်... ပဲ့ထောင်စက်သံကို...
ကြားလိုက်ရသဖြင့်... ကော်ဖီ ဖိုးရှင်း
ပြီး... မော်တော်ဆိပ်သို့ဆင်းခဲ့၏...

ချစ်သူဘဝ အဆုံးသတ်ပြီး လက်ထပ်ရန်
ရည်စူးခဲ့ ကြပြီမို့ နှစ်ရက်လောက် မတွေ့ရတာ
ကိုပင်... ရက်ပေါင်းချ နှစ်ရာ ဝေးခဲ့ရသလိုထင်ပြီး
တွေ့ချင် မြင်ချင်စိတ်က ထက်သန်လာ၏...

ပဲ့ထောင် ခိုးလာသည် နှင့်... လှေဝမ်းထဲမှ
ချစ်သူ စိုးစိုးရီ ကို တွေ့လိုက်ရ၍...
ပွဲကြီး မျက်နှာ အပြုံးတွေ ဝေစည်
သွားပြီး လက်လှမ်းပြုလိုက်သည်...

ပဲ့ထောင်က... ကမ်း
စပ်သို့... ထိုးဆိုက်
လာသည်... တံတား
မှ... ခရီးသည်များ
တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက်...
ဆင်းလာကြလေ
သည်... ..

လက်ခုပ်
တီးပြရဦးမှာလား
ကိုဇောကလျော်...

အဟဲ...
စုပါပလိန်းပေါ့...
ငှက်ခွံပေါက်မယ်
နော်... ဆရာလေး...

ကြိုက်
သလိုသာ
လုပ်ဗျာ...

ဒီရွာကို ရောက်စက.... သူတာဝန်ကျသော
ကျောင်းလေးမှာ... ဓနိမိုး ထရံကာနှင့်...
ယိုင်နဲ့ပြီး ပြုလုပ်မတတ်ဖြစ်နေသည်...

ရွာလူကြီးက... ကျောင်း
ပြင်ပြင်ရန်... အလှူငွေ
ကောက်ခံပေးမည်
ပြောသော်လည်း...
အကောင်အထည်
မပေါ်ဘဲ စာသင်နှစ်
တစ်နှစ်သာ ပြီးဆုံး
သွားခဲ့သည်... ..

သို့နှင့် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင်... ပွဲကြီး
ကိုယ်တိုင် တောတိုးကာ မမေ တိုင်များ၊ ဝါးများ
ကို... ခုတ်သည်... ဝါးလုံးများကို စိပ် ဖြာ၍...
ထရံယက်သည်... ကြာတော့ ရွာသားများလည်း
လုပ်အား ဒါနု ဝင်ပါလာကြသည်... ..

တစ်ရွာလုံး ပိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်
ကြသဖြင့်... ကျောင်းလေးက...
သေသပ်လှပသွားတော့၏...

ပွဲကြီး ဖြာလည်း တစ်ရွာလုံး၏ ချစ်ခင်လေးစား

မှုကို ရရှိခဲ့လေသည်....

တဖြည်းဖြည်း အနေ
ကြာလာတော့... ဤရွာသား
တစ်ယောက်လို ဖြစ်ကာ...
ရွာလူကြီး ဦးဘအို၏ သမီး စိုးစိုးအို
နှင့်ပင်... မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏...

ဆရာလေး တခြားသို့ ပြောင်းသွားမှာ
စိုးသော ရွာလူထု က ... ဆရာလေး ၏
မေတ္တာရေးကို အားပေးခဲ့ကြတာ
လည်း... ပါသည်ဆိုတော့... ဦးဘအို
မသိကျိုးကွံပြု၍ ခွင့်ပြုပေးခဲ့၏...

ဆရာလေး ၏ ရွာကျောင်းလေးမှာ နာဂစ် ၏
အဖျားခတ် ကျိစယ်မှု နှင့်... တိုင်ပင် မကျန်တော့
အောင်... ပျက်စီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသေးသည်... ..

ဘာရာဟွီဦး က လုံးဝ လက်မရွေး ယခင်
 လိုပင် ကိုယ်တိုင် တောတိုးကာ ကျောင်း
 ပြန်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားသည်... ...

ရာထူးတိုးခဲ့သည့်အပြင်... လက်ထောက်
 ဆရာမ နှစ်ယောက် ပါ ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်၏...

ထိုသို့ ကြိုးစားစဉ်မှာပင်... အစိုးရ
 တာဝန်ရှိသူ N.G.O အဖွဲ့အစည်း
 များအပြင်... နိုင်ငံတကာအကူအညီ

အထောက်အပံ့များကြောင့်... ယခု လက်ရှိ
 အုတ်ပတ်ကား နှင့် သွပ်မိုးကျောင်းလေး
 ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်... ...
 ယခုတော့ ဟွီဦး မှာ ကျောင်းအုပ် အဖြစ်

အားလုံးက ပွဲကြီး အား ဆရာလေးချင်း မိုးမွန်
အောင် ခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက်နေသဖြင့်... စိုးစိုးခို ပင်
ရပ်စောင့်နေရပြီး... လူရှင်းသွားမှ... ပွဲကြီး အနား
ကပ်ခွင့်ရသည်... ...

ခိုခို...
နေကောင်းရဲ့လား
အိပ်ရေးပျက်တယ်
ထင်တယ်... မျက်နှာလေး
ကို... ချောင်လို့... ခေါ်ခေါ်
တို့ကော...

ပေါက်ခေါ်
ဆုံးသွားပြီ လိုတာရာ
အမေတို့ ဟိုမှာ စီစဉ်
စရာရှိတာ စီစဉ်ရအောင်...
နေခဲ့တယ်...

ဟင်...
ပေါက်ခေါ် ဆုံးပြီ
စိတ်မကောင်းလိုက်
တာ... ခိုခို ရယ်...

ဂျင်မြေပဲ
ဖြစ်မှာ... အိပ်ပျော်
သွားရင်းက ပြန်ကို
နှိုးမလာတော့
တာ...

မြစ်ရေလေ
ခိုခို ရယ်...
ဒါဆို...

အခု... ပြန်
လာပြီး... အကြောင်း
ကြားတာလေ... ..
အလောင်း ပြန်သယ်လို့
မရတော့... ဟိုမှာပဲ
သင်္ဂြိုဟ်ရမှာ...

ကဲ... ဒါဆို
သွားရအောင်...
နောက်ကလိုက်သွား
မယ့်... သူတွေ စီစဉ်ဖို့
အချိန်ရအောင်...

ဟုတ်ကဲ့...

မကြီး က... ခိုခို
လက်ထဲမှ... ..
ခြင်းတောင်းလေး
ကို... ကူဆွဲပေးရင်း...
ရွာထဲ ဝင်လာခဲ့
ကြ၏... ..

ခိုခို
ပြန်လိုက်
သွားရဦးမှာ
လား...

မပြောတတ်
သေးဘူး... အိမ်
စောင့်... ကျန် ခုဖို့များ
တယ်... လိုတာရာ ...

ထိုစကားကြောင့်... ပွဲကြီး ဘဝင်
ကျသွား၏... ဒီလို တို့ အိမ်နားရောက်
လာ၍... ပွဲကြီး ရပ်လိုက်သည်...

သူတို့ နှစ်ယောက်ကိစ္စ တစ်ရွာလုံး သဘော
တူသော်လည်း... တရားဝင် နားမဖောက်ရ
သေးသဖြင့်... ရွာဓလေ့အရ... မိဘများရှေ့
နှစ်ယောက်တို့ မသွားရတာကြောင့် ဖြစ်သည်...

ဒီလို ...
ကျိပ်နံ့မယ်...
ညနေ ပေါက်ခေါ်
တို့ အိမ်မှာရှိ
မှာလား...

ဟုတ်...
ရှိမယ်...
ကိုတာရာ...

ညကမှ...
သတင်းမေးရင်း
လာခဲ့တော့မယ်
နော်...

ဟုတ်ကဲ့...
ကိုတာရာ ...
သွားမယ်နော်...

တလွင်လွင်
ထွက်သွားသော
စိုးစိုးခို ကို ငေး
ရင်း... ပွဲကြီး
ကျန် ခဲ့၏...
....

ညဘက်တွင်...
အသုဘအိမ်သို့ ပြန်ပြီး
သတင်းမေး ထွက်ခဲ့၏... ရွာလူကြီး
အသိုင်းအဝိုင်းသာ အိမ်ရှင်လွင်ပြီး
ပိုင်းဖွဲ့နေကြ၏...

သုရောက်သွားတော့ အားလုံးက
တလေးတစား နေရာပေးကြသည်...
အားလုံး ပေါက်ခေါ် အကြောင်းနှင့်...
ဂျပ်မြွေ အကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြ၏...

ဟုတ်ပဲ... ရင်ရေ
ရွာရေ ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ်...
ဖင်ပေါ့ပေါ့နဲ့ အားကိုး
ရတဲ့ သူငယ်ပဲ
မဟုတ်လား...

အင်း... ပေါက်ခေါ်လို့
လူငယ်ခြေတက်
တစ်ယောက်ဆုံးရှုံးရ
တာ... ရွာအတွက်
နှမြောမိတယ်ဗျာ...

ကျွန်တို့
ရွာမှာလည်း... ဂျပ်မြေ
အနွှာရယ်ကြောင့်...
အသက်ဆုံးရတဲ့သူ
မနည်းဘူးနော်...

အဲဒီ
အနွှာရယ်ကို
ဘယ်လိုကာကွယ်
ကြမလဲ...

မြို့နယ်
စည်ပင်ကို
အကြောင်းကြား
ရမှာပေါ့...

အဲဒီလို
အကြောင်းကြားတာ
ထက်... ရှိတတ်တဲ့နေရာ
လိုက်ရှာပြီး... နှိမ်နင်း
ရင်ကော...

ရွာလူကြီးများ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောပြီး အဖြေ
မထွက် နိုင်ကြဘဲ ဖြစ်နေ၏... ဘာကြီးခေါင်းက... ...

ရှာလို့လွယ်
မလား သူတို့က...
ကုန်ပေါ်ကော ရေထဲ
ကောနေကြတဲ့
ညွှာ...

တို့ယေယေက
သာယာ အကြောင်း
မှတ်မိသေးလား...

ကံကောင်းလို့
မသေတာ...

အေးလေ
ဒီကောင် ကြီးလည်း
ဂျစ်မြေ ပဲ မဟုတ်
လား...

လူကြီးများ စကားကြောင့်... ဖွဲ့ကြီး
စိတ်ဝင်စားသွားပြီး မေးလိုက်၏...

လုပ် ပါ ဦး
ဘကြီး ရယ်...
မဟုတ်သတဲ့
ပေါ့...

ဒီလို ဆရာလေး ရဲ့
ကျပ်တို့ ငယ်ငယ်တုန်း
က... သူငယ်ချင်းတစ်စု...
ရေကူးကြရင်း... သာလှ ပိုးထိရော
ဆိုပါတော့... ကံကောင်းတာက...
ထိထိချင်းဂျစ်မြေ မှန်းသိလိုက်
ကြရတာပဲ...

မြေအမျိုးအစား
သိလိုက်ရတဲ့အတွက်
ကံကောင်းသွားတာ
ပေါ့နော်....

ဟုတ်တယ်
ဆရာလေး... ဂျစ်မြေ
ဆိုမှတော့... အိပ်ပျော်
ရင်... သေမှာပေါ့...

ဟုတ်ပါတယ်
ဘကြီး...

ဒီတော့ ကျုပ်တို့
လည်း... ဒီကောင်ကို
နှိပ်ပြီး ကုန်းပေါ်ဆွဲတင်
မြွေဆိပ်ကို ညွှန်ထုတ်...
ဒဏ်ရာကို ဆေးတွေ
ဘာတွေ အုံပေါ့...

ဟုတ်ကဲ့....

ဒီကောင်က
ငိုက်နေပြီ... အိပ်
ပျော်တော့မှာ...

အဲဒါနဲ့...

ဘကြီးတို့
ဒီကောင်ကို မအိပ်
အောင်... ပါးရိုက်တဲ့သူက
ရိုက်... ကလေးထိုးတဲ့သူကထိုး
အိမ်ပြန် ဂမုန်းနာ ယူပြီး
နာချေခိုင်းတဲ့ လူက ခိုင်းနဲ့
ရှုပ်ကုန်တာပေါ့...

ဟား...ဟား...
ဟား...ဟား...

အဲဒီအချိန်
တုန်းကလည်း... တို့
ရွာမှာ... အခုလိုပါပဲ
ဆေးခန်းမရှိ ဘာမျှပေါ့
မြို့ပို့မှ မြေဆိပ်ဖြေ
ဆေး... ထိုးပေးလို့
ရမှာကိုး...

အဲဒါ...
ဘကြီး တို့ဘာ
ဆက်လုပ်ကြ
သလဲ...

မော်တော်
ငှားပြီး... မြို့ပို့ ဖို့
လုပ်ရတာပေါ့...

ကျွန် မှတ်မိတယ်
ကိုးအင်္ကျီ ကျွန်တို့
တစ်လမ်းလုံး သာလှ ကို
ရေနဲ့ ပတ်လိုက် မျက်လုံး
ဖြဲလိုက် ဆွဲဆိတ်လိုက်
နဲ့... အိပ်သွားအောင်
လုပ် ခဲ့တာလေ...

ဟုတ်ပဲ
ချက်ဖောင်းရာ... ဟုတ်
တာတွေကော မဟုတ်
တာတွေပါ လျှောက်မေး
ပြီး... ဖြေခိုင်းနဲ့... တစ်လမ်း
လုံး... စကားပြောအောင်
လုပ်သွားကြတာ...

